

Det er Kvinderne selv, der er de sværeste at overbevise; thi mange Kvinder ser ikke deres Opgave i noget højere, end at tilfredsstille Mandens fysiske Behov. Det er denne Karrikatur af Kvindelighed, der har givet Navnet „emanciperet Kvinde“ den falske Klang. Man anvender dette Ord paa raa Kvinder, paa hjerteløse Koketter, paa Kvinder med en stærkere realistisk Opfattelse af Menneskelivet. Kort sagt, naar en Kvinde ikke er som Per og Povl synes, hun burde være, brændemærkes hun med Etiketten „emanciperet“. Kvindeemancipationen har dog noget langt dybere end det at synes. Den vil ikke en Frigørelse i Form. Det er en Kulturbevægelse, fremkaldt ved Trangen til en højere Samfundsordning. Dens Formaal er en harmonisk Udvikling af Mennesket. Forfatteren angriber derefter et Skrift af den franske Professor Jules Simon, som hedder „Kvinden i det 20de Aarhundrede“, og som hun for Resten kalder „temmelig naivt“, men da Jules Simon betegner en Retning i Frankrig, kan den ikke forbigaaes. Jules Simon siger saaledes i sit Angreb paa kvindelige Læger: „hvem vil benytte dem? Kvinder bør ikke blive Læger, thi de vil ikke faa Patienter“, o. s. v.

Nanny Palmkvist siger: Dersom en Kvinde mistede nogen af sine Ejendele, sine Penge eller andet, hvem vilde da sige, at hun skulde taale denne Uret? Noget større at forsvare er dog hendes Menneskeret som Borger. Dette er fælles for alle — derfor bør alle Kvinder i Landet slutte sig sammen, rige og fattige, høje og lave, gifte og ugifte. I Sammenslutningen ligger Fremgangen.

Kvinderne maa lære at se deres Interesser i andre Kvinders og andre Kvinders Interesser i deres egne.

Naar Kvinderne forlanger en Reform, bør de forlange en Reform paa Opdragelsens Omraade — Frihed til at opdrages som Samfundsborgere; den faar de ikke, før alle som én er enige herom. Dermed være ikke sagt, at den Opdragelse, Manden faar, er, som den skal være, nej — Kvinderne maa forlange „Fællesundervisning“. Samlivet fra Børn vil give Ligestilling og Harmoni.

I Samskolen slumrer vort ny Samfund. Mændene vil hindre Kvindernes Indtrædelse paa Arbejdsmarkedet, ikke fordi de ikke nænner at udsætte Kvinden for det offentlige Livs Storme, eller tabe „Rosens Duft“, som de undertiden siger, men fordi de frygter Kvindens Konkurrence — og der forestaar en rasende Kamp mellem Manden og den emanciperede Kvinde for — Brød, og den vil rase, saa længe Kvinderne ikke er hævede til den moralske Udvikling, at de ikke underbyder et andet Menneske i Arbejdspris. Men da burde ogsaa Staten vise det Hensyn mod Kvinden at lønne hende som Manden, naar man ikke kan underkende kendes Dygtighed. Men hvorledes lønnes Kvinderne i Post- og Telegrafstjenesten, i Folkeskolen o. s. v.? Manden anfører, at han er Familjeforsørgeren; men Manden har paataget sig denne Pligt efter eget Tykke, han gifter sig for at fylde sit Liv og fuldstændiggøre Lykken. Han skaffer sit øde og tomme Hjem et Menneske, der villigt ofrer sig selv, sit Arbejde og sin Fremtid. For dette oppebærer hun som Løn hans Navn og det daglige Brød. Og derfor skal Manden lønnes højere. Kvinden kunde jo lige saa vel have Trang til et Væsen i sit Hjem. Manden behøver mere for at

leve — siges der; det er ikke sandt — men Kvinden har lært at nøjes med mindre. Hun tør næppe holde sig et Blad eller købe sig en god Bog. Manden mener at have ganske anderledes meget behov, ikke at tale om de Udgifter, der gaar til hans Uvaner og Laster. Mændene ler af Kvindernes Giftesyge, idet man ser, at hæderlige Kvinder indgaar Ægteskab med daarlige Mænd. Mange Kvinder gør det ikke med let Hjerte, men under økonomisk Tryk, og Mændene har Ret, naar de siger, Kvindeemancipationen vil gøre Kvinderne utilbøjelige til at gifte sig, thi, hvis de fik Ret til Arbejde, giftede de sig ikke for at blive forsørgede.

Latterligt er det, naar man tager Skat af Kvindernes Arbejde og nægter dem Stemmeretten.

Til Slutning anfører Forfatterinden Reformerne i 4 Punkter: 1) En anden Opdragelse — Fællesundervisning; 2) Erhvervsfrihed; 3) samme Løn for samme Arbejde; 4) politisk Stemmeret.

Foraarskjoler.

Dina Schwartz, Købmagergade 27, 1.

Børnearbejde.

At Arbejde er en Velsignelse, vil næppe nogen benægte, men at det misbruges mere end noget andet i Verden, er sikkert ikke klart for alle; thi ellers vilde man ikke, samtidig med, at man ser Arbejdsløshedens ødelæggende Magt, vedblive at holde paa den lange Arbejdstid, og hvad der er værre, benytte Børnearbejde i en Grad, der undergraver Børnens fysiske og aandelige Vel.

Her er et stort Stykke Kvindearbejde at udføre, der ikke længere maa forsømmes. Kvinder, som mere end Mænd har Børnene paa nært Hold, maa — hvor daarlige end de økonomiske Vilkaar er — som Løvinder væge Børnene mod at kastes ud paa Arbejdsmarkedet, før de er voksne Mennesker; de maa sørge for, at de smaa faar Lov at have deres Barndom ubeskaaren til Lærdom og barnlig Udvikling for at kunne naa en sund og naturlig Ungdomstid.

Men hvorledes behandles en stor Del af de fattiges Børn? Alene i den danske Industri er ca. 3000 Børn mellem 10 og 14 Aar beskæftigede i Cigarfabriker, i kemiske, Metalvare-, Papir- og Textilfabriker. Her visner da Rosen paa de smaa Kinder, Øjet bliver sløvt, og Aandedrættet tilstøvet og tungt, forjagede og anstrængte møder de paa Skolebænken, hvor de kæmper med Søvnen og Sløvheden, trods de mest intelligente Læreres Forsøg paa at hæve dem til et højere Niveau. Barnelegen har intet tiltrækkende for dem, thi Mangelen paa Søvnen og Mad, Lys og Luft holder kun de dyriske Interesser levende. Og hvad siger man om de smaa Kreaturpassere der ude paa Landet, der maa forsømme deres Skolegang for at blive Oversiddere og Sinkere hele deres Liv?

Ja, de har Guds fri Natur med Solskin og Fuglesang. Stakkels smaa! — Det har Koen ogsaa, der staar paa Græs, men der skal Mennesketanker til at nyde Poesien i den herlige Natur, og dem søger man samvittighedsfuldt at dræbe hos de smaa Vogterdrengene, før de er fødte. Fra den tidlige Morgen til den sildige Aften ligger den lille Fyr ude i Marken og steges af Solen eller gennemblødes af Regn og Slud; et tarveligt

Stykke Mad med Margarine eller Fedt er hans Traktement, og ve ham, hvis de smaa Øjne et Øjeblik giver efter for Søvnens Fristelse, og Kvæget da benytter det belejlige Øjeblik til at nyde Naboens Kornmarker; — saa — ja — saa er den lille Hyrdedreng under Gaardmandens Hustugt, og der findes ingen Ret for det værgeløse Barn.

Var det ikke paa Tide, at vi Kvinder enten som enkelte eller som Kvindeforeninger traadte sammen og henvendte os til Lovgivningen om at faa Børnearbejdet som Erhverv afskaffet. Vi vil her være i Overensstemmelse med hele den intelligente Lærerstand i Danmark og med alle rettænkende Børnevenner. Ingen Børn maa paatage sig Arbejde, der overstiger deres barnlige Kræfter eller bringer dem til at forsømme deres Skolegang, hverken indelukkede i Fabriker eller liggende i Marken som Hyrdedreng. Den tvungne Skolegang nytter kun lidt, naar man, før Barnet møder paa Skolen, har berøvet det Evnen til at kunne modtage Undervisningen, og Spanskrøret over Nakken er kun en daarlig Opstrammer. Har Forældre ikke Raad til at lade deres Børn være Børn med Lys, Luft, Mad, Lærdom og Barneleg, saa maa Kommune og Stat træde til og lære at forstaa, at det dyreste af alt at ødsle med, det er Menneskekræfter.

Kvinderne maa tage denne Sag i deres Haand. De kan og maa føle, det er deres Pligt; de maa vise, at de besidder ikke blot Indflydelse i Hjemmet, men i Samfundet.

Kvinderne maa sætte deres Kræfter ind paa at afskaffe Børnearbejdet som Erhverv.
Johanne Meyer.

Bøger og Tidsskrifter.

„Moderne Verden“. Majheftet bringer i sit Pariserbrev livlige Skildringer af de hurtigt vekslende Moder i Foraartiden og mange oplysende Billeder samt Vejledning til smukke og nyttige Haandarbejder.

„Studenterbladet“ bragte i sidste Numer Billede af Fru Julie Sødring med Tekst.

„Bog og Naal“ fortsætter i Majheftet Professor Dr. Nøldkes „Det første Skoleaar“; disse pædagogiske Udtalelser har ikke blot Interesse for Lærere, men ogsaa for Mødre, da Forfatteren særligt fremhæver Nødvendigheden af Simpelt i Opdragelsen i de første Skoleaar, hvor blot Samværet med alle de nye Kammerater stiller store Krav til Barnets Nerver og Tankeliv. Professor Nøldke er enig med de Læger, der mener, at Musikundervisning først maa begyndes i det 10de Aar. I samme Hefte skriver Frk. Th. Lang om Læreruddannelsen i Belgien, Frankrig og Tyskland.

„Kvinden og Samfundet“ har i sit sidste Hefte en særdeles interessant Artikel af Professorinde Ellen Plum, som hedder „Kvindelig Selvfølelse“. Forfatterens Opfattelse er rigtignok en hel anden end den almindelige; de dristige Udtalelser imod den gængse Forstaaelse af Kvindelighed virker forfriskende og belærende.

„Nylænde“, som nu ikke længer udgives af „Norsk Kvindeforening“, men som dog